

Izložba Tanje Ostojić

VODITELJ: Najstariji pronađeni umetnički predmeti jesu figure sa ljudskim obličjem. Ljudsko telo predstavlja konstantu u umetnosti. Njegova predstava, bilo trodimenzionalna ili na ravnoj površini pouzdano je svedočanstvo o čovekom putovanju kroz vreme, ali je ona i važan pokazatelj odnosa čoveka i umetnosti. Telo jeste jedan od nosećih indikatora epohe. Posle vekova provedenih u težnji da se što vernije reprodukuje, krajem XIX veka Sezan otpočinje nezaustaviv proces dezintegracije ljudskog tela i lika. U drugoj polovini XX veka telo prestaje da bude samo motiv i tema likovnog dela već ono postaje i sam umetnički medij.

TANJA OSTOJIĆ (vizuelna umetnica): Za razliku od 70-ih godina znači ja ne koristim telo kao nešto apriori, kao materijal za rad. U jednom trenutku od skulpture prešla sam na sopstveno telo, međutim telo zajedno sa određenim socijalnim i političkim konotacijama, i rodnim, i klasnim konotacijama. Dakle, vi možete samo iz takve jedne pozicije da govorite. Dakle, vi niste jedno telo, vi ste jedna osoba kako god da se rodno odredite i vi dolazite iz određenog socijalnog sloja, vi imate pristup određenim granicama, određenim poslovima, određenim društvenim krugovima i znači u tom smislu ja istražujem i bavim se umetnošću pre svega iz te pozicije, ali isto tako saradujući sa drugim ljudima pokušavam da i te njihove pozicije opipam.

VODITELJ: U umetnosti druge polovine XX i početka XXI veka ljudsko telo najčešće se ukazuje kao dezintegrisano i dezorjentisano, fragmentisano, nakazno, bolesno, trulo. Takve predstave susrećemo kod Frensis Bejkona, Dada Đurića, Vladimira Veličkovića i mnogih drugih. S druge strane, umetnici koji vlastito telo koriste kao umetnički medij istražuju njegove granice kad-kad dovodeći sopstveni život u opasnost. Jedan od najekstremnijih umetnika u polju bodi arta jeste Marina Abamovič. Kroz predstavu i upotrebu tela u savremenoj umetnosti prelamaju se politika, ideologija, religija, istorija, moda, polni i rodni aspekti, nauka, medicina, nove tehnologije. Jednostavno, njegova predstava jeste ogledalo sveta.

MARINA MARKOVIĆ (vizuelna umetnica): Ja sam se u početku bavila nečim jako ličnim i to je bio moj problem. Ja sam imala anoreksiju i tako je to nekako dalo bazu za to da ja počnem da se bavim telom. U početku je to bio samo pritisak na telo, a u stvari se bavim raznim pritiscima, i sad kako sam i ja sazrevala i kao žena i kao umetnik taj pritisak se pomerao i sa tog telesnog na mnogo širi kontekst. E sad ti neki raniji radovi su vezani za politike tela, ustvari ja sam se bavila kroz svoju bolest pritiscima na koji način društvo pokušava da nas ukalupi u jednu malu modlicu koja je uvek ista. I nekako radovi su se pomerili od tog ličnog znači preko toga da se neki radovi bave ne samo konzumacijom hrane nego konzumerizmom, pa se to širilo dalje, pa sam istraživala, kako bih rekla, ideale ženske lepote. Ustvari, ja bih rekla da se ja nekako bavim i da se borim za autonomiju i ženskog tela i uopšte da žena može da bira šta želi da bude.